

Barcelona, 26 de maig de 1967

Sr. Jordi Arbonès

BUENOS AIRES

Benvolgut company i amic,

Ahir al vespre, a quarts d'una, es va decidir el Premi Joan Santamaria de narració, del qual jo formava part del jurat. El va guanyar Ramon Folch i Camarasa. Potser ja ho sabeu si és que els de la Penya, que convoquen el premi, m'han passat al davant a l'hora d'escriure.

El cas és, pel que us afecta, que el vostre treball "Tant se val tot...o no?" va quedar classificat en segon lloc. Però va classificar-se en segon lloc perquè només podia guanyar una obra. Pràcticament, no hi havia diferència entre un i l'altre, i això potser m'ho fa dir el fet que jo vaig votar el vostre des del primer moment. Ara això no té importància, perquè si al final vam donar el premi a Folch i Camarasa -que també se'l mereixia, naturalment-, no vam fer per votació i després de llegir tots dos treballs d'una tirada -em va tocar a mi de llegir-los i vaig quedar sense veu-. Només podia guanyar un...! Què hi farem!

Hi havia també dos treballs més molt estimables, que van resultar ser de Maria Assumpció Torras, l'un, i de l'Estanislau Torres, l'altre. A l'hora de presentar els guanyadors a l'organització del premi, vam demanar que, en lloc d'uns possibles accésits -de vegades eren de mil o dues mil pessetes, que no solucionen res-, la Penya Santamaria fes un esforç i en un volumet publicés tots quatre treballs. Sembla que la cosa va interessar i que anirà endavant. A mi em fa l'efecte que és la millor solució: així els lectors podran opinar sobre la justícia o injustícia de la concessió del premi.

Potser el que us va perjudicar a l'hora final va ser el to una mica de reportatge periodístic i totes les referències d'altres autors i que entre tot només fes vint-i-sis pàgines quan se'n demanava un mínim de trenta... Tot això no s'hauria tingut en compte si no hi hagués hagut la narració d'en Folch, d'un Folch una mica diferent, més atrevit, que portava el drama fins a les últimes conseqüències, sense cap concessió sentimental. Era una narració més clàssica, en una paraula...

A mi, la vostra em va plaure des del primer moment. L'he llegida tres vegades: quan em va correspondre, en veu alta a la meua dona més endavant, i, finalment, en veu alta, també, a tot el jurat, a l'hora dels dubtes. I em plau ara més que el primer cop, encara. Hauria pogut ser molt fàcil emocionar el lector recorrent als sentiments de cadascú davant el fet de la guerra, però el que aixecava el nivell de l'obra era, al meu entendre, la

problemàtica que es plantejava al protagonista, la intervenció personal en el conflicte bèl·lic malgrat la distància... I, al costat de la importància del tema, d'aquest "jugar fort", hi havia l'estil, el ritme, el to literari. Després de la primera lectura vaig anotar: "Treball reexit, actual, perfecte. Llenguatge correcte i adequat. Interès: extraordinari."

És clar que tot això no val massa quan no us ha correspost el premi, però em fa l'efecte que us interessarà saber-ho, com m'hauria interessat a mi, que ja sóc gat vell en això dels concursos, havent participat tres vegades en aquest "Santamaria", cinc al "Víctor Català", tres al "Ruyra", dues al "Sant Jordi" i dues al "Folch i Torres", havent aconseguit només els dos primers després de les temptatives que us dic...

El que interessa, crec, és que us engresqueu i participeu en d'altres concursos. No sé el temps de què disposeu ni les ganes que en teniu. El que hi ha, és evident, és disposició. Vós teniu la paraula, ara! És un bon moment, sembla. Les editorials necessiten originals. Pot ser que després no els publiquin, però, de moment, els demanen... Abans, ni això no feien...

Us suposo al corrent dels concursos i premis en català. Si no ho esteu, escriviu-me i procuraré documentar-vos. Ara hi haurà, aviat, el de Cantonigrós, amb el premi "Vida Nova" no sé si de 5 o de 10.000 ptes. per a un grup de narracions inèdites o no publicades en un volum. Hi ha un jurat competent. Aquest és el sistema que jo vaig seguir en començar a escriure, fa cosa de sis anys. Cantonigrós, Palafrugell, el Santamaria, i els de la nit de Santa Llúcia... De mica en mica es fixen en un i la cosa comença a rutllar. Fa riure una mica, però cal fer-ho així, crec.

Sóc col·laborador de "Cavall Fort" des del començament i formo part del consell de redacció. Per què no ens envieu un conte? Hauria de fer de tres a quatre fulls holandesos, a doble espai. Proveu-ho, tenint en compte que el públic al qual es dirigeix la revista va dels nou als catorze anys... Podeu estar segur que no us el publicarem per compromís. Només ho farem si el terrible "consell de lectura" el troba adequat al nostre públic. Crec que val la pena de provar-ho. Fer-ho equival a escriure per al públic de demà i que avui podem ajudar a fer més nombros. Penseu que tirem trenta-cinc mil exemplars tres vegades al mes... Vós mateix!

I prou per avui, que ja n'hi ha massa i tot.

Us felicito ben cordialment.

Joaquim Carrió

P.S./ Us asseguro -podria jurar-ho sobre el diccionari Fabra, el nostre llibre sagrat- que el jurat del Santamaria no sabia que el treball que va guanyar era d'en Folch i Camarasa. Parala d'honor! Ho vam saber només en obrir les pliques a l'hora del sopar.